

Sygn. akt **III AUa 706/17**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 czerwca 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Małgorzata Woźniak-Zendran

Sędziowie: SSA Jolanta Cierpiał (spr.)

del. SSO Renata Pohl

Protokolant: st. sekr. sądowy Krystyna Kałużna

po rozpoznaniu w dniu 29 maja 2019 r. w Poznaniu

sprawy **E. P.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P.**

o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P.

od wyroku Sądu Okręgowego w Koninie

z dnia 25 kwietnia 2017 r. sygn. akt III U 309/16

1. oddała apelację,
2. zasądza od pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P. na rzecz odwołującej E. P. kwotę 240 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

del. SSO Renata Pohl	SSA Małgorzata Woźniak-Zendran	SSA Jolanta Cierpiał
----------------------	--------------------------------	----------------------

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P. Inspektorat w K. decyzją z dnia 23 lutego 2016 roku, znak: (...) odmówił E. P. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową.

Od powyższej decyzji odwołanie złożyła E. P. wnosząc o zmianę decyzji poprzez przyznanie jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jego oddalenie.

Sąd Okręgowy w Koninie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, wyrokiem z dnia 25 kwietnia 2017 r. wydanym w sprawie III U 309/16 zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał E. P. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową, na okres 3 lat począwszy od daty złożenia wniosku.

Postanowieniem z dnia 5 czerwca 2017r. Sąd Okręgowy w Koninie sprostował oczywistą omyłkę pisarską w treści uzasadnienia wyroku z dnia 25 kwietnia 2017r. co do daty złożenia przez odwołującą do organu rentowego wniosku, poprzez wskazanie daty 18 listopada 2015r., a nie 18 listopada 2016r. Usunął także pomyłkę w dacie wydania decyzji Państwowego Powiatowego Inspektoratu Sanitarnego w K., która wydana została w dniu 14 września 2015r. nie zaś 14 września 2016 roku.

Podstawę rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego stanowiły następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

E. P. urodzona w dniu (...), w okresie od dnia 20 sierpnia 1980 roku do dnia 31 sierpnia 2014 roku pracowała w Przedszkolu nr (...) (...)w K.. W okresie od 1 września 2007 roku do 31 sierpnia 2008 roku oraz od 1 grudnia 2010 roku do 30 listopada 2011 roku przebywała na urlopie dla poratowania zdrowia.

Decyzją z dnia 14 września 2015 roku Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w K. stwierdził u E. P. chorobę zawodową - pod postacią niedowładu mięśni wewnętrznych krtani z wrzecionowatą niedomykalnością fonacyjną głośni i trwałą dysfonią wymienioną w poz. 15 pkt 3 wykazu chorób zawodowych określonego w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 30 czerwca 2009 roku w sprawie chorób zawodowych, wskazując, że istnieje związek przyczynowy pomiędzy wykonywaną pracą zawodową, a stwierdzoną chorobą zawodową narządu głosu.

Decyzją z dnia 23 lutego 2016 roku, znak: (...)Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał E. P. prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu choroby zawodowej w wysokości odpowiadającej 15% stałego uszczerbku na zdrowiu.

W dniu 18 listopada 2015 roku E. P. złożyła w organie rentowym wniosek o przyznanie jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową. Orzeczeniem z dnia 10 grudnia 2015 roku Lekarz Orzecznik ZUS ustalił, że odwołująca nie jest niezdolna do pracy w związku z chorobą zawodową. W wyniku złożonego przez odwołującą sprzeciwu Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 16 lutego 2016 roku po przeprowadzeniu bezpośredniego badania odwołującej i dokonania analizy przedstawionej dokumentacji medycznej, w tym dokumentacji z przebiegu leczenia: szpitalnego, laryngologicznego, zaświadczeń o stanie zdrowia wystawionych przez lekarzy leczących, wyników badań dodatkowych ustalił, że odwołująca nie jest niezdolna do pracy.

Wobec tego organ rentowy, zaskarżoną decyzją z dnia 23 lutego 2016 roku odmówił E. P. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową.

Sąd Okręgowy w rozważaniach prawnych przytoczył przepis art. 4 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U.2015r. poz. 1241 ze zm.), zgodnie z którym za chorobę zawodową uważa się chorobę określoną w art. 235¹ Kodeksu pracy. Wskazał, że wykaz chorób zawodowych zawiera rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 30 czerwca 2009 r. w sprawie chorób zawodowych (Dz. U. z 2013 r. Nr 1367). W załączniku do rozporządzenia wymienione są poszczególne choroby zawodowe, a wśród nich: przewlekłe choroby narządu głosu spowodowane nadmiernym wysiłkiem głosowym, trwającym co najmniej 15 lat (pkt 15) oraz obustronny ubytek słuchu typu ślimakowego spowodowany hałasem (pkt 21).

Następnie przywołał art. 6 ust. 1 pkt 6, art. 5 ust. 2 oraz art. 17 ust. 1 i 2 wyżej wymienionej ustawy ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych oraz art. 57 ust. 1 i art. 124 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 887.)

Sąd Okręgowy wskazał, iż kwestią sporną w przedmiotowej sprawie było ustalenie, czy odwołująca E. P. jest osobą niezdolną do pracy, a niezdolność ta spowodowana jest chorobą zawodową.

W tym celu Sąd Okręgowy przeprowadził dowód z łącznej opinii biegłych lekarzy sądowych: foniatri Oddziału Klinicznego Foniatrii I Audiologii Szpitala (...) im. K. M. w P. na okoliczność ustalenia utraty przez E. P. zdolności do wykonywania jakiegokolwiek pracy, czy też częściowej niezdolności do pracy i czy niezdolność ta pozostaje w związku z chorobą zawodową.

Biegli rozpoznali u odwołującej objawy dysfonii hyperfunkcjonalnej. Biegli po przeprowadzeniu wywiadu i badań oraz po zapoznaniu się z dostępną dokumentacją medyczną, rozpoznając wyżej wymienione schorzenia nie stwierdzili obecnie u odwołującej zmian chorobowych narządu głosu charakterystycznych dla choroby zawodowej, tłumacząc to z dużym prawdopodobieństwem zaprzestaniem nadmiernego wysiłku głosowego oraz systematycznym leczeniem foniatrycznym. Odwołująca w związku z powyższym jest częściowo niezdolna do pracy.

Biegli specjalista foniatrii i audiolog w uzasadnieniu opinii wskazali, że praca w zawodach wymagających wysiłku głosowego może spowodować powrót dolegliwości.

W opinii uzupełniającej z dnia 17 marca 2017 roku biegły foniatra wskazał, iż odwołująca jest okresowo częściowo niezdolna do pracy na okres lat 3, począwszy od daty złożenia wniosku.

Pozwany organ rentowy nie zajął stanowiska do opinii wydanej przez biegłego foniatrę. Odwołująca zgodziła się z opinią sporządzoną w Szpitalu (...) przez biegłego foniatrę uznając ją za zasadną i przekonującą.

Sąd I instancji, po dokonaniu oceny przeprowadzonych dowodów z opinii biegłych ustalił w konsekwencji, iż E. P. jest obecnie na okres 3 lat częściowo niezdolna do pracy w związku z chorobą zawodową.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję, w ten sposób, że przyznał E. P. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową, na okres 3 lat począwszy od daty złożenia wniosku (punkt I wyroku).

Orzeczenie o kosztach postępowania uzasadnia przepis art. 98 k.p.c., i przepisu § 9 ust. 2 rozporządzenia z dnia 22 października 2015 r. w sprawie w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w brzmieniu obowiązującym od 1 stycznia 2016r. z uwagi na datę wpływu odwołania. (Dz.U.2015, poz.1804.)

Od powyższego wyroku apelację wywiódł organ rentowy, zaskarżając go w całości i zarzucając:

1) naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy – art. 233 §1 kpc poprzez brak wszechstronnego zważenia materiału dowodowego, przede wszystkim poprzez uznanie za niewiarygodną opinię z komisyjnego badania biegłych lekarzy specjalisty medycyny pracy i otolaryngologa z dnia 8.10.2015r.

2) naruszenie prawa materialnego art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. 2015.1242 j.t), poprzez uznanie, że wnioskodawczyni jest częściowo niezdolna do pracy w związku z chorobą zawodową i na tej podstawie przyznanie jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Wskazując na powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W odpowiedzi na apelację odwołująca E. P. wniosła o jej oddalenie w całości oraz zasądzenie od organu rentowego na jej rzecz kosztów postępowania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Po rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy oraz uzupełnieniu postępowania dowodowego Sąd Apelacyjny uznał apelację organu rentowego za niezaskługującą na uwzględnienie. Wyrok Sądu I instancji jako prawidłowy i odpowiadający rzeczywistości stanowić musi być ostateczny jako niezmienny.

Sąd Apelacyjny podziela ustalenia i ocenę prawną, jakiej dokonał Sąd pierwszej instancji i uznaje je za wyczerpujące, stąd nie zachodzi potrzeba ich szczegółowego powtarzania po ich przytoczeniu w części historycznej niniejszego uzasadnienia. (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 października 1998 r., sygn. akt II CKN 923/97, OSNC 1999/3/60, wyrok Sądu Najwyższego z 09.03 2006 r., I CSK 147/05, LEX nr 190753, wyrok Sądu Najwyższego z 16.02. 2006 r., IV CK 380/05, LEX nr 179977).

Sąd Apelacyjny dostrzegł jednak pewne uchybienia procesowe bowiem w postanowieniu z dnia 27 kwietnia 2016r. Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii instytutu - Oddziału Klinicznego Foniatrii i Audiologii Szpitala (...) im. K. M., na okoliczność ustalenia czy odwołująca jest całkowicie niezdolna do pracy i czy niezdolność ta pozostaje w związku z chorobą zawodową. Jednak w pisemnej opinii jako jej autor został wskazany dr nauk medycznych W. W. (1), opinia została przez niego podpisana, a następnie jedynie potwierdzona i podpisana przez kierownika oddziału Klinicznego i Foniatrii i Audiologii Dr hab. Med. B. W., bez wskazania dziedziny wiedzy, w której jest specjalistą (k. 21-22). Podobnie rzecz ma się z pisemną opinią uzupełniającą (k.61). Ponadto w uzasadnieniu Sąd I instancji wykazał niekonsekwencję, powołując na zmianę jako dowód z łącznej opinii biegłych, by następnie wskazywać jedynie na opinię biegłego foniatry.

Jak wynika z art. 290 k.p.c. sąd może zażądać opinii odpowiedniego instytutu naukowego lub naukowo-badawczego. Sąd może zażądać od instytutu dodatkowych wyjaśnień bądź pisemnych, bądź ustnych przez wyznaczoną do tego osobę, może też zarządzić złożenie dodatkowej opinii przez ten sam lub inny instytut. W opinii instytutu należy wskazać osoby, które przeprowadziły badanie i wydały opinię.

W orzecznictwie jednolicie przyjmuje się, że opinia instytutu wydana na żądanie sądu (art. 290 § 1 k.p.c.) powinna być podjęta kolektywnie, po wspólnym przeprowadzeniu badania oraz powinna wyrażać stanowisko nie poszczególnych osób, lecz instytutu, który te osoby reprezentują; w opinii powinny być wskazane nie tylko imiona i nazwiska osób, które przeprowadziły badania i wydały opinię (art. 290 § 2 k.p.c.), lecz również ich stopnie naukowe i stanowiska służbowe, ze wskazaniem dziedziny wiedzy, w której są specjalistami (zob. np. wyroki SN: z dnia 28 września 1965 r., II PR 321/65, OSNCP 1966, nr 5, poz. 84 i z dnia 12 grudnia 2008 r., II CSK 387/08, Lex nr 577170). Niewątpliwie powołana opinia nie spełniała wymogów postawionych przed dowodem z opinii instytutu.

W tym miejscu należy jednak wskazać, że wprawdzie jest to uchybienie procesowe, jednak nie powoduje ono stwierdzenia nieważności wyroku, ponadto nie było ono kwestionowane przez żadną ze stron.

Jak przyjmuje się w orzecznictwie, chociaż w świetle art. 290 § 2 k.p.c., dla uznania złożonej w sprawie cywilnej opinii za opinię instytutu naukowego lub naukowo-badawczego niezbędne jest wydanie jej co najmniej przez dwóch pracowników naukowych danego instytutu, to opinia wydana na blankiecie instytutu naukowego, podpisana tylko przez jedną osobę, może być uważana za opinię biegłego w rozumieniu art. 285 k.p.c., a nie za opinię instytutu naukowego w rozumieniu art. 290 k.p.c. (zob. wyrok SN z dnia 12 maja 1971 r., II CR 35/71, OSNPG 1971, nr 11, poz. 54). O ile więc przedmiotowa opinia nie spełniała wymogów z art. 290 k.p.c., powinna zostać potraktowana jako opinia biegłego w rozumieniu art. 278 i 285 k.p.c.

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny, w celu uzupełnienia postępowania dowodowego zwrócił się do Oddziału Klinicznego Foniatrii i Audiologii Szpitala (...) im. K. M. w P. o wskazanie czy opinie znajdujące się w aktach sprawy zostały wydane przez osoby, które przeprowadziły badanie. W odpowiedzi Sąd odwoławczy uzyskał pisemne potwierdzenie sporządzone przez dr hab. med. B. W., że opinie zawarte w aktach sprawy zostały wydane przez dr med. W. W. (1), a zatwierdzone przez jej osobę (zatem zostały wydane łącznie).

Kwestią sporną w niniejszej sprawie było ustalenie czy odwołująca spełnia przesłanki do przyznania jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową, a w szczególności czy jest niezdolna do pracy z tytułu

choroby zawodowej zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 6 i art. 17 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadku przy pracy i chorób zawodowych w zw. z art. 12 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadku przy pracy i chorób zawodowych - z tytułu choroby zawodowej przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy dla ubezpieczonego, który stał się niezdolny do pracy wskutek choroby zawodowej. W myśl art. 17 ust. 1 i 2 ww. ustawy - przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z tytułu ubezpieczenia wypadkowego, do ustalenia wysokości świadczenia oraz jego wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS, a świadczenie przysługuje niezależnie od długości okresu ubezpieczenia wypadkowego oraz bez względu na datę powstania niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową. Na podstawie art. 12 ust. 1, 2 i 3 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych - niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu; całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy; częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego częściowa niezdolność do pracy polega na utracie w znacznym stopniu zdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Doniosłe znaczenie w konstrukcji częściowej niezdolności do pracy (której definicję zawiera art. 12 ust. 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS) ma podkreślenie, że chodzi o ocenę zachowania zdolności do wykonywania nie jakiejkolwiek pracy, lecz pracy „zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji”. Ubezpieczony może być uznany za częściowo niezdolnego do pracy, gdy zachował zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy (na przykład pracy wymagającej niższych albo niewymagającej w ogóle jakichkolwiek kwalifikacji), lecz jednocześnie utracił w znacznym stopniu zdolność do pracy, do której posiada kwalifikacje. Wyjaśnienie treści pojęcia „pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji” wymaga uwzględnienia zarówno kwalifikacji formalnych (czyli zakresu i rodzaju przygotowania zawodowego udokumentowanego świadectwami, dyplomami, zaświadczeniami), jak i kwalifikacji rzeczywistych (czyli wiedzy i umiejętności faktycznych, wynikających ze zdobytego doświadczenia zawodowego). Przy ocenie niezdolności do pracy dla celów rentowych bardziej istotne są kwalifikacje rzeczywiste, gdyż ocena ta sprowadza się do stwierdzenia, w jakim stopniu wiedza i umiejętności, którymi dysponuje ubezpieczony, mogą być wykorzystane przez niego w pracy, pomimo zaistniałych ograniczeń sprawności organizmu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 września 2006r. I UK 103/06). W wyroku z dnia 24 sierpnia 2010r. (I UK 64/10) Sąd Najwyższy wskazał, że przy ocenie niezdolności do pracy w myśl art. 12 ustawy emerytalnej o tej niezdolności nie przesądza wyłącznie ocena medyczna stwierdzająca występowanie określonych jednostek chorobowych i ich wpływ na funkcjonowanie organizmu człowieka, tylko decydujące znaczenie ma ocena prawna dokonana w oparciu o okoliczności natury medycznej i okoliczności innej natury, w tym zwłaszcza poziom kwalifikacji ubezpieczonego, możliwości zarobkowania w zakresie tych kwalifikacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne. Tym samym składająca się z powyższych elementów ocena stanowiąca subsumcję stanu faktycznego do norm prawnych, należąca do wyłącznej kompetencji sądu, pozwala uznać osobę za niezdolną w świetle powołanej wyżej ustawy i pozwala określić stopień tej niezdolności.

W ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd Okręgowy prawidłowo uznał, iż całokształt ustaleń faktycznych i prawnych dał podstawę do stwierdzenia, że odwołująca E. P. jest osobą częściowo niezdolną do pracy na okres wskazany w treści zaskarżonego orzeczenia.

Omówienia wymagają jednak opinie biegłych, wydanych w przedmiotowej sprawie. Sąd Apelacyjny, dokonując analizy uzupełnionego postępowania dowodowego, zwrócił uwagę na dysonans w opiniach biegłych, co do określenia okresu częściowej niezdolności do pracy odwołującej. Biegła dr B. W., w opinii pisemnej z dnia 17 września 2018r., stanowiącej uzupełnienie postępowania dowodowego przed sądem odwoławczym, stwierdziła bowiem, że okres częściowej niezdolności do pracy E. P. przypada od 14 września 2015r. do 15 grudnia 2016r. (czyli 1 rok, k.125v) podczas gdy biegły W. W. (1) oszacował go na okres trzech lat, począwszy od dnia złożenia wniosku - listopada 2015r.

(k.150). Biegła dodała ponadto, że nie można wykluczyć aby podjęcie pracy wymagającej sprawnego narządu głosu nie spowodowało nawrotu zmian czynnościowych w krtani. Biegły W. W. (1), w zeznaniach złożonych przed Sądem Apelacyjnym – opinii ustnej – nie kwestionował stanowiska biegłej, jednakże zwrócił uwagę, że takie stanowisko biegłej mogło wynikać z faktu, iż nie zapoznała się ona z całą dokumentacją lekarską, którą przedstawiła odwołująca. Tymczasem biegły W. W. (1) swą opinię wydał w oparciu o kompletne informacje z przebiegu leczenia E. P..

Oboje biegli nie stwierdzili w trakcie badania odwołującej wykładników choroby zawodowej. Jednakże biegły W. W. (1) wyjaśnił, że choroba ta jest związana z męczliwością mięśni głosowych, stąd też wynika trudność z określeniem częściowej niezdolności do pracy. Opierając się na dokumentacji zdrowia ubezpieczonej wskazał, że po okresie rocznego urlopu dla podratowania zdrowia odwołująca wprawdzie wracała do pracy, co może świadczyć o regeneracji, zwrócił jednak uwagę, że z wiekiem coraz trudniej o remisję i regenerację stanu zdrowia. W ocenie biegłego W. podjęcie przez odwołującą pracy w charakterze nauczyciela lub innej pracy związanej z wysiłkiem głosowym spowoduje – z przeważającym prawdopodobieństwem – nawrót choroby.

Mając na uwadze powyższe Sąd odwoławczy uznał, że opinia biegłej B. W. jest niemiarodajna i nie daje podstawy do podważenia wniosków opinii biegłego W., którą Sąd Apelacyjny uznał za logiczną i jednoznaczną.

Tym samym Sąd odwoławczy oddalił wniosek pozwanego o uzupełnienie materiału i przeprowadzenie dowodu z przesłuchania w charakterze biegłej B. W., uznając, że w sytuacji gdy Sąd Apelacyjny był już w posiadaniu wszystkich niezbędnych wiadomości, prowadzenia dalszego postępowania dowodowego mogło prowadzić do zbędnego wydłużenia przedmiotowej sprawy.

Zupełnie niezrozumiałym okazał się zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., co do uznania za niewiarygodnej opinii komisyjnego badania biegłych lekarzy specjalistów medycyny pracy i otolaryngologa z dnia 8 października 2015r. Przede wszystkim analiza akt postępowania doprowadziła do wniosku, że taka opinia nie występuje w sprawie, brak również jakiegokolwiek wzmianki o komisyjnym badaniu dokonany przez biegłych lekarzy: specjalisty medycyny pracy i otolaryngologa. Sąd Apelacyjny nie mógł zatem odnieść się do tegoż zarzutu apelacyjnego.

Mając na uwadze, że w przeprowadzonym postępowaniu dowodowym wykazane zostało, że wnioskodawczyni jest niezdolna do pracy z powodu choroby zawodowej, za całkowicie chybiony należało uznać zarzut naruszenia prawa materialnego art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych.

Konkludując, Sąd Apelacyjny na mocy art. 385 k.p.c. apelację oddalił, nie znajdując podstaw do jej uwzględnienia (pkt 1 wyroku).

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd odwoławczy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015.1804 ze zm.). Zasądzona kwota stanowi zwrot kosztów postępowania apelacyjnego wygrywającemu spór odwołującej od przegrywającego spór pozwanego i obejmuje koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

del. SSO Renata Pohl	SSA Małgorzata Woźniak-Zendran	SSA Jolanta Cierpiął
----------------------	--------------------------------	----------------------